

SENILIJE

Ne, nisam starački
Dezorijentisan, već namerno,
Po ovom sumornom danu,
Sa celih 8 stepeni ispod nule,
Lutam po gradu.

Lutam po gradu
I na svakom koraku
Srećem
Nikol Kidman,
Ženu malih usta,
„usta joj ka kutijica“,
Kako bi kazali u mom zavičaju.
Ženu koja, osim malih usta, verovatno ima
I malu kengursku torbicu,
Jer je rođena u Australiji.

I pomalo me stid od moje dece,
Pa pošto potičem iz patrijarhalne porodice
Stid me i od majke
Koja mi je još živa,
Pa braće,
A bogme
Nije mi svejedno ni od žene
Koja će me videti još jednom kao satira,
Ali ja
Ugovorih sastanak sa Nikol.

No nisam sam.
Ona iz bočice numer 5
Prosipa feromone
I za tim mirisom
Ide već pola muškog grada.
Idu, neki bogme i bauljaju.
Jak je to miris i izazov.
Ja se jedva držim na nogama
I hladno je i nisam više čio.

Moram da priznam,
Ona i nije moj tip,
Suviše je lepa
I suviše simetrična, ali...
Starački testosteron me muči.

Lako smo se sporazumeli
lako ja ne znam njen jezik,
A ni ona moj,
Tek odluka je pala.

Zaspao sam,
Probudio sam se pored prelepe
Naomi Kembel.

Čuješ Naomi Kembel?
Otkuda ona tu, ili,
Otkuda ja pored nje?
Pa s njom se nisam ništa dogovarao,
Ali to je možda vid slatke staračke zaboravnosti
I kazne,
Zbog toga što često
Kad hoću da kažem Nikol Kidman
Ja kažem Naomi Kembel.

Bio sam iscrpljen,
Ali sada već pomalo starački
Dezorijentisan
I umesto da krenem prema svojoj kući
I da napišem o svemu pesmu,
Ostavljam bezbrojne bilborde
Rasejane po gradu,
I velike fotografije po izlozima prodavnica
Sa Nikol.

Otišao sam u šumu da tražim
Ispod zemlje
Zimske tartufe
I sve vreme mi, tražeći ovaj afrodizijak,
Na um dolazi pesma devedesetogodišnjeg
Č. Miloša,
Koga onemoćalog, kao vreću krompira, unose u avion,
Dok se on radoznalo osvrće
Za lepom stjuardesom.

22. XII 2008.

PESMA POSVEĆENA GUGLU

Na Internetu,
Na pretraživaču Gugl,
Za kojeg odnedavno kažu da to nije pretraživač
Već, zapravo, novi Bog,
U svetu, čujem, predlažu novu religiju
Koja će se zvati guglizam.

I da bih proverio da li je ovo istina
(O čemu neki neodgovoran svet brblja)
Upustih se u avanturu
I to na sam rođendan
Isusa Hrista,
Jednog drugog
Moćnog Boga.

Krenuh od svog primera:
Pretraži mi ko je Ibrahim Hadžić, rekoh
I kliknuh na odgovarajuće dugme.
I kliknuh od radosti kao dečak
Kojem je želja ispunjena
Jer nađoh sebe na više hiljada mesta,
Dakle, svaki segment moga života je zapisan,
I gde sam bio
I kojim poslom sam se bavio.

Ali, ne može on biti tek tako Bog
Ako me ne nalazi i u drugim likovima
Ako se nisam bar pet i više puta reinkarnirao.
I našao me je
U raznim uzrastima,
Od 17 do 66 godina
Pa sam
Na moje veliko čuđenje bio, a da to nisam uopšte znao,
Član College Lasalle, Montera,
Pa sam u jednom momentu branio magistarski
Sa temom „Sigurnost i pomoć“,
I gle čuda,
U jednom životu obavljam posao izvršnog sudije,
Pa sam odatle došao na mesto Predsednika studenata
Sigurnosti BiH.
I Bog, odnosno Gugl zna

Kako sam se snalazio na mestu Tehnical universiti Hamburg,
Pa sam prisustvovao sopstvenom dženazetu
Ubijenim u Prijedoru.

I objavljujem „Opštu teoriju relativnosti i eksperimentalne provjere“,
I što je sasvim normalno
Komandant sam PVB (da li je to profesionalne vatrogasne brigade?), Tuzla,
I gle,
Vođa sam kopnenog putovanja,
Pa sam kapetan broda
I najzad novi hafiz¹ na Fakultetu islamskih nauka...

O, bože,
Koliko sam promenio likova,
Kojim se sve poslovima ne bavim,
Pa on, taj Gugl, verovatno beleži i ovaj moj trenutak
Kada ovu pesmu
Posvećujem njemu.

7.1.2009.

MONOLOG

Šteta što nisi bio sa mnom na severu.
Sinoć, kada pade mrak,
Začuše se na nebu
Divlje guske
Koje se u ovo doba godine
Vraćaju s juga.

One se dozivaju.
Ove s neba
Javljavu se ovim koje su pale na zemlju
I pitaju da li i za njih ima prenoćišta.

Ali, izvini,
Zaboravio sam,
Ti si ogluveo
Pa ne bi čuo taj neverovatno
Iskonski glas.

¹ Onaj koji pred komisijom odrecituje napamet Kuran od prve do poslednje stranice.

A i šteta što nisi bio sa mnom
Da vidiš kako se drveće pripremlilo,
Sprema se da propupi.
Jedan mladi badem
Sav je osut perlicama.
Samo što nije procvetao.

Ali, izvini,
Zaboravio sam,
Ti si već skoro slep
Pa ne bi video
To što se i ovog proleća događa.

18. III 2009.

OBNOVA

Čitam u novinama
U dodatku „Eko oko Srbije“
Zanimljiv tekst
„Gnezda beloglavog supa“.

Pratim s interesovanjem
Povoljan razvoj situacije.

Sada je u Srbiji, sa 12-13 parova iz 1992-1993,
Oko 120 gnezdećih parova.

Zbilja
Sjajan napredak.

Napredak od kojeg će i neznačice, kao i meni,
Od radosti zaigrati srce.

Ali, kako da protumačimo rečenicu,
Koja je, možda, namerno ubačena u tekst:
„U Srbiji je danas najveća koncentracija
lešinara na Balkanu.“

25. IV 2009.

PRVI PUT S MAJKOM NA SVETSKOM FUDBALSKOM PRVENSTVU

Dok gledamo kasno uveče prenos na TV-u
Fudbalske utakmice sa Svetskog prvenstva
Između Španije i Hondurasa,
Moja devedesetogodišnja majka i ja,
Ona s podeljenom pažnjom između pletenja čarapica
Za neko buduće dete koje će se roditi u komšiluku
Ili negde dalje, tek
Da ga sačekaju i da budu dar od jedne prastare bake,
I mene koji pokušavam da se udubim u igru,
Ona, tj. moja majka, koja je rodila četiri sina
I koji su svi za fudbal imali obe leve noge,
Pita, pošto je utakmica poprilično odmakla,
Ko igra ovo?

Španija, majko.
Ona Španija koja je nekada proterala Arape i Jevreje
Sa Pirinejskog poluostrva,
A ubrzo potom osvojila i kolonizirala pola sveta,
Pa i Honduras,
Zemlju koja večeras na sportskom polju
Bije bitku s kolonizatorom.

Nisam čula za Honduras. Ne znam gde je to, kaže.

To je u Americi, u Južnoj Americi, tamo gde rastu banane,
Tamo gde su živeli Indijanci,
Onaj narod kojeg su kauboji u filmovima neprestano pobeđivali,
Onaj nesretni narod za koji smo mi
U bioskopu navijali,
Jer smo Indijance doživljavali kao svoje.

A ko su bijeli, a ko crveni?
Između nekoliko okrenutih redova iglama na čarapi,
Pita.

Crveni su Španci,
A beli Hondurašani.

Čini mi se da ovih crvenih ima više.

U pravu si.
Čini se da ih ima više
Jer im je više stalo do pobeđe pa više trče,
Svuda stignu.
A ima ih podjednako.

A zašto ovaj ne udari loptu?
Je li se umorio?
Vidi kako stoji i dahće.

Ne, on čeka da mu sudija dadne znak,
Da mu dozvoli da puca penal.

A što je ovaj narod ovako obučen?
Ko su oni?

To je publika.
Tako se publika maskira.
Oni podržavaju svoj tim vikom,
Mahanjem zastavama,
Duvanjem u trube vuvuzele
(U onakve trube
kakve sam ja pravio u proleće od mlade vrbove kore,
sećaš se?)
Oni su se obukli šareno,
Ili su se premazali po telu
Bojama svoje zastave.

Moja majka odlaže pored sebe čarapicu koju plete,
Gleda me pravo u lice,
I puna nekog skrivenog besa
Šutnu klupko koje se motalo oko njenih nogu
I reče:
Žo mi je što bar neko od vas braće nije posto fudbaler,
No ste se svi dali na umetnosti,
Pa niko za vas ne zna.

12. VI 2010.